

PDF hosted at the Radboud Repository of the Radboud University Nijmegen

The following full text is a publisher's version.

For additional information about this publication click this link.

<http://hdl.handle.net/2066/73999>

Please be advised that this information was generated on 2017-12-06 and may be subject to change.

Aansprakelijkheid, Verzekering & Schade, Verruimde mogelijkheden op het gebied van 'elektronische interactie'

Aansprakelijkheid, Verzekering & Schade, Verruimde mogelijkheden op het gebied van 'elektronische interactie'

Aansprakelijkheid, Verzekering & Schade, Verruimde mogelijkheden op het gebied van 'elektronische interactie'

Vindplaats: AV&S 2008, 14 Bijgewerkt tot:01-04-2008

Auteur: N. van Tiggele-van der Velde[1]

Wetgeving: Boek 7 BW art. 933; Boek 7 BW art. 929; Boek 6 BW art. 227a;

Verruimde mogelijkheden op het gebied van 'elektronische interactie'

Reeds in 2005[2] is door de Minister van Justitie de opening gemaakt dat er - in het licht van de door verzekeraars zo verlangde mogelijkheid tot elektronische communicatie met de verzekeringnemer - bij 'sommige mededelingen' geen bezwaar hoeft te bestaan tegen het elektronisch verzenden daarvan. Specifiek voor dat doel is toen, nog in een zeer laat stadium van het wetgevingsproces van titel 7.17 BW in het tweede lid van art. 7:933 BW een regel geformuleerd, die het mogelijk maakt om van het eerste lid van dat artikel ('alle mededelingen geschieden schriftelijk') afwijkende regels te stellen. Inmiddels is ter uitwerking van dit voornemen 8 februari 2008 het koninklijk besluit geslagen. In de verlenging van die maand, op 29 februari 2008, is aan de Tweede Kamer een voorstel van wet aangeboden dat eveneens ziet op de ontwikkelingen op het gebied van het elektronisch verkeer: het Wetsvoorstel onderhandse elektronische akten, dat wijzigingen voorstelt van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering en het Burgerlijk Wetboek teneinde naast het in de betreffende bepalingen gestelde vereiste van schriftelijkheid ook ruimte te bieden aan de ontwikkelingen op het gebied van het elektronisch verkeer. Het wetsvoorstel is opgesteld in reactie op een (eveneens laat in het wetgevingsproces) door de Tweede Kamer aangenomen motie waarin de regering werd verzocht 'een separate wetswijziging voor te bereiden die het mogelijk maakt dat een verzekeringsovereenkomst op verantwoorde wijze elektronisch tot stand kan komen en de mogelijkheid biedt (dus niet de plicht) dat een polis langs elektronische weg kan worden afgegeven'. [3] Het besluit en het wetsvoorstel, die zowel in de toelichting als in de respectieve uitwerking grote overeenkomsten vertonen, verdienen het - juist in het licht van de juridische onrust die de mogelijkheid van elektronische communicatie in brede zin met zich bracht[4] - op deze plaats gesignaleerd te worden. [5]

I Het Besluit mededelingen langs elektronische weg, Stb. 2008, 45

In dit besluit worden ter uitvoering van het tweede lid van art. 7:933 BW - in een enkel, overzichtelijk artikel - de voorwaarden geformuleerd voor de verzending door de verzekeraar van mededelingen langs elektronische weg. Het besluit ziet uitsluitend op die mededelingen waartoe de bepalingen van titel 7.17 BW of de verzekeringsovereenkomst aanleiding geven en waarvoor ingevolge het eerste lid van art. 7:933 BW als hoofdregel de eis van schriftelijkheid wordt gesteld. [6] Het besluit ziet derhalve niet op mededelingen waarvoor elders in de wet de eis van schriftelijkheid wordt gesteld, [7] noch ziet het op communicatie tussen overheden onderling of tussen overheden en burgers. [8]

Ondanks dat het besluit aangeduid wordt als het 'Besluit houdende regels inzake de verzending van mededelingen langs elektronische weg' is de in het besluit zelf gehanteerde terminologie een andere: daarin wordt niet gesproken over verzenden van mededelingen langs elektronische weg, maar over het verzenden van mededelingen 'anders dan langs schriftelijke weg op zodanige wijze dat de mededelingen kunnen worden opgeslagen op een

duurzame drager'. Het besluit beoogt daarmee rekening ermee te houden dat verzending van mededelingen door middel van in de toekomst nog te ontwikkelen middelen niet uitgesloten is.[9]

In navolging van de door de minister eerder[10] geformuleerde uitgangspunten, stelt het besluit - dwingendrechtelijk[11] - voorwaarden aan de mogelijkheid tot communicatie langs elektronische weg: mededelingen anders dan bij geschrift zijn slechts toegestaan indien de geadresseerde daarmee uitdrukkelijk heeft ingestemd (lid 3), de geadresseerde kan zijn instemming te allen tijde herroepen (lid 3 tweede volzin) en mededelingen door de verzekeraar gedaan, worden geacht de geadresseerde niet te hebben bereikt zolang de ontvangst niet aan de verzekeraar is bevestigd (lid 4). Daarbij heeft voorts te gelden dat de mogelijkheid van elektronische communicatie niet geboden wordt voor die mededelingen, waarvoor titel 7.17 BW voorschrijft dat zij bij aangetekende brief worden verzonden (lid 5).

Een enkele kanttekening

Op elk van deze voorwaarden is de minister in zijn toelichting bij het besluit ingegaan.

Vereiste instemming

Vermeldenswaard is dat op het punt van de verkregen toestemming (lid 3) naar het oordeel van de minister onvoldoende is 'een bepaling in algemene voorwaarden waarin wordt ingestemd met elektronische verzending'. De toestemming kan bijvoorbeeld worden gegeven door het aanvinken van een hokje achter een daartoe strekkende verklaring op de verzekeringsovereenkomst of op een afzonderlijk formulier.[12]

De mededeling dient de geadresseerde bereikt te hebben

Ook de toelichting van de minister op het door hem gestelde vereiste van 'bereiken' van de mededeling verdient nadere aandacht. In zijn artikelsgewijze toelichting geeft de minister - vanuit het belang van bescherming van de geadresseerde: verdedigbaar - aan dat en waarom 'in het vierde lid wordt geëist dat de ontvangst door de geadresseerde wordt bevestigd'. Wat evenwel jammer is, is dat de minister daarbij naar mijn mening ruimte laat voor discussie over de vraag hoe dit bevestigen dient te geschieden. Enerzijds stelt de minister dat een enkel bericht van *server-to-server* niet voldoet[13] en wil hij een bevestiging *door de geadresseerde* [14] (al spreekt bedoeld art. 1 lid 4 daarover niet). Tegelijkertijd geeft hij aan: 'Voor een dergelijke bevestiging van ontvangst voldoet ook een automatische ontvangstbevestiging. Niet is vereist dat het bericht ook daadwerkelijk door de ontvanger is geopend.'

[15]

Het zou verwonderen indien de minister een dergelijke bevestiging ook feitelijk zou voorstaan. Daarmee wordt de positie van de verzekeraar immers kwetsbaar, omdat de geadresseerde het dan per keer in de hand zou hebben om het bericht dat hij de door verzekeraar gedane mededeling heeft ontvangen, tegen te houden (nl. door iedere keer wanneer het systeem aangeeft dat 'de afzender om een ontvangstbevestiging heeft gevraagd' deze niet te verzenden).

Kennelijk beoogt de minister een soort (technische?) tussenvariant, waartoe 'de verzekeraar een systeem (zal) moeten inrichten dat bijhoudt van welke elektronisch verzonden mededelingen nog geen ontvangstbevestiging is ontvangen'. 'Een dergelijk systeem', zo vervolgt de minister, 'brengt enige eenmalige kosten met zich mee'. [16] Daarmee is voor mij als eenvoudig maar frequent gebruiker van het elektronisch berichtenverkeer niet zonder meer duidelijk welke waarborgen gegeven zijn en te hopen valt dat tijdens de behandeling in de Kamer van het (hierna te bespreken) Wetsontwerp onderhandse elektronische akten op dit punt snel duidelijkheid geschapen wordt.

Vermeldenswaard is verder nog dat de minister in zijn toelichting aangeeft dat het besluit getoetst is aan de gevolgen die het heeft voor het bedrijfsleven. De minister verwijst naar door het Verbond van Verzekeraars aangegeven gevolgen van een besluit als het

onderhavige, te weten een efficiëntere bedrijfsvoering en een wezenlijke kostenbesparing wegens het nagenoeg wegvallen van de verzendkosten van mededelingen (aanmaningen, prolongaties, schadevaststellingen, schade-uitkeringen en overige berichten). Indien alle mededelingen elektronisch zouden worden gedaan, zou dat leiden tot een reductie van de kosten van € 6,87 miljoen.[17] Een besparing die - zeker waar de rechtswaARBorgen van de geadresseerde (worden beoogd) gegarandeerd (te) zijn - de moeite loont.

II Het Wetsvoorstel onderhandse elektronische akten, Kamerstukken II 2007/08, 31 358, nr. 1-5[18]

Kostenbesparing is eveneens een argument geweest bij de totstandkoming van het Wetsvoorstel onderhandse elektronische akten: uit het door de minister verricht onderzoek blijkt dat alleen al voor verzekeraars de reductie van de kosten - indien alle polissen en polisvoorwaarden elektronisch zouden worden verzonden - op basis van het actuele aantal polissen (schade, leven en zorg) rond de € 50 miljoen zou bedragen.[19] In zijn algemene toelichting op het wetsvoorstel geeft de minister ook verder inzicht in de uitkomsten van het door hem verricht onderzoek, waar hij stelt dat de argumenten die pleiten voor het mogelijk maken van een elektronische polis, ook gelden voor veel andere onderhandse akten. Het wetsvoorstel voorziet daarom ook in het mogelijk maken van bepaalde andere onderhandse akten in elektronische vorm.

Het wetsvoorstel beoogt wijziging van enige bepalingen van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering en het Burgerlijk Wetboek. Gekozen is voor een drietal artikelen waarin dit voornemen is verwerkt: art. I, waarin voorzien is in de invoeging van een nieuw art. 156a Rv, art. II, waarin een aantal voorstellen tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek wordt voorgesteld en art. III, dat handelt over het tijdstip van inwerkingtreding van de wet.

Een enkele kanttekening

Voorwaarden voor de onderhandse elektronische akte

Naar verzekeringsrechtelijke verhoudingen is meest in het oog springend het voorstel tot invoeging van een nieuw artikel, art. 156a Rv. De minister geeft niet met zoveel woorden aan dat en waarom het opmaken en verstrekken van een elektronische polis onder de huidige wet- en regelgeving niet mogelijk is. Algemeen wordt aangenomen dat dat is omdat art. 6:227a BW, waarin de overeenkomst die elektronisch is aangegaan en die voorzien is van een elektronische handtekening, weliswaar gelijk is aan een in geschrift vastgelegde overeenkomst, maar dat dit artikel slechts ziet op overeenkomsten die schriftelijk moeten worden aangegaan.[20] Dat vormvereiste stelt titel 7.17 niet. Art. 156a Rv komt daaraan tegemoet door voor onderhandse akten erin te voorzien onder welke voorwaarden die akten op een andere wijze dan schriftelijk kunnen worden opgemaakt (en verschaft, NvT).[21] De voorwaarden lijken sterk op de voorwaarden die hebben te gelden voor het langs elektronische weg verzenden van mededelingen: het op andere wijze dan bij geschrift verschaffen van een onderhandse akte kan alleen met uitdrukkelijke instemming van degene aan wie de akte moet worden verschaft (lid 2), waarbij de instemming eveneens heeft te gelden voor het verschaffen van een gewijzigde onderhandse akte (lid 2, tweede volzin), de instemming kan worden herroepen (lid 2)[22] en de ontvangst van de akte door degene aan wie de akte moet worden verschaft, dient te worden bevestigd (lid 3).[23] In de toelichting heeft de minister zich bediend van dezelfde - ruimte voor discussie latende - argumenten als hiervoor bij de bespreking van het Besluit mededelingen langs elektronische weg genoemd; ik verwijs hiervoor dan ook naar mijn bespreking van het besluit verwijzen (zie onder het vorige kopje 'Een enkele kanttekening').

Elektronische handtekening

Ondanks dat voor elektronische akten in het algemeen een elektronische handtekening als bedoeld in art. 3:15a BW vereist is, is in art. 156a Rv daarover niets opgenomen en dus ook niet bepaald welke elektronische handtekening is vereist. De vraag of voor een bepaalde

onderhandse akte een gewone, een geavanceerde of een gekwalificeerde handtekening is vereist, hangt immers af van het doel waarvoor de gegevens worden gebruikt en van alle overige omstandigheden van het geval.[24] De concrete invulling voor het verzekeringrecht is gegeven in de voorgestelde wijziging van art. 7:932 lid 1 BW: vanuit de achtergrond dat een elektronische polis tenminste evenveel bescherming moet bieden als een schriftelijke polis wordt voor een elektronische polis daarom een gekwalificeerde handtekening vereist: 'een polis die is opgemaakt op een wijze als bedoeld in art. 156a lid 1 Rv moet zijn voorzien van een elektronische handtekening die voldoet aan de eisen, bedoeld in art. 3:15a lid 3 BW'.[25]

Terhandstelling van algemene voorwaarden

Een ander punt waarop het voorstel tot wijziging van de minister ziet, is dat van de terhandstelling van algemene voorwaarden.[26] In de huidige wetsbepaling was al voorzien in de mogelijkheid van terhandstelling van de algemene voorwaarden langs elektronische weg ingeval de overeenkomst langs elektronische weg werd gesloten (art. 6:234 lid 1 aanhef en onder c). Vanuit de gedachte dat het doelmatig is om de gebruiker ook indien de overeenkomst schriftelijk tot stand komt onder voorwaarden toch de bevoegdheid te geven om de algemene voorwaarden voor of bij het sluiten van de overeenkomst langs elektronische weg ter beschikking te stellen,[27] biedt het wetsvoorstel daartoe de mogelijkheid.[28] Ook hier geldt weer als voorwaarde voor interactie langs elektronische weg dat de wederpartij hiermee dient te hebben ingestemd.[29] 'Ter verduidelijking van de tekst van art. 6:234 BW' is het artikel verder enigszins herschreven (door het samenbrengen van de onderdelen a en b van het eerste lid en de tekst van het 'oude' tweede lid daar weer aan toe te voegen).

Afgifte en bewijsfunctie van de polis

Tot slot nog een enkel woord over de afgifte van de polis in het kader van de bewijsfunctie die deze vervult. Een aspect dat met name in de toelichting bij het voorstel tot wijziging van art. 7:932 BW aandacht krijgt. Vanuit een oogpunt van bewijs is het van belang dat de polis daadwerkelijk uit de macht van de verzekeraar en in de macht van de verzekeringnemer komt. Op die manier, immers, kan de verzekeraar, evenals in geval van een schriftelijke polis het geval is, geen wijzigingen meer aanbrengen in de polis.[30] De minister geeft daarbij aan dat twee denkbare varianten voor het beschikbaar stellen van polisvoorwaarden onvoldoende zijn om aan te nemen dat de polis 'is afgegeven'. Dat is allereerst het op een website plaatsen van de polis waartoe de verzekeringnemer door in te loggen toegang kan krijgen. Van een polis die op een website is geplaatst, kan immers niet worden gezegd dat deze verklaringen een systeem voor gegevensverwerking hebben bereikt waarvoor de geadresseerde verantwoordelijkheid draagt.[31] Eveneens onvoldoende is het enkel plaatsen van berichten op een (persoonlijke) internetpagina omdat de beheerder van die pagina wijzigingen kan aanbrengen in de polis waarna het voor de verzekeringnemer zeer moeilijk is om aan te tonen dat de polis aanvankelijk anders luidde.[32]

De minister benadrukt dat wanneer de verzekeraar nalaat een polis af te geven, dat niet betekent dat er geen verzekeringsovereenkomst tussen de verzekeraar en de verzekeringnemer tot stand is gekomen, maar dat het bewijzen van het bestaan en de inhoud van de overeenkomst onmogelijk of veel moeilijker is dan met polis. Tot slot geeft de minister in dit verband nog een goede raad:

'De verzekeringnemer doet er goed aan de elektronische polis, en niet alleen een papieren uitdraai daarvan, goed te bewaren. Een papieren uitdraai van een elektronische polis heeft namelijk minder bewijskracht dan de elektronische polis zelf. De elektronische polis heeft dwingende bewijskracht maar de papieren uitdraai heeft vrije bewijskracht.'

[33]

Voetnoot

[1]

Universitair docent/onderzoeker verbonden aan het Verzekeringsinstituut Erasmus Universiteit Rotterdam.

- [2] Zie Nota II van 12 juli 2005, *Kamerstukken II* 2004/05, 30 137, nr. 8, p. 6-7 en later de brief van de Minister van Justitie van 6 juli 2006, *Kamerstukken II* 2005/06, 30 137, nr. 18, p. 1, waarin hij de voorbereiding van een algemene maatregel van bestuur aankondigt.
- [3] *Kamerstukken II* 2005/06, 30 137, nr. 17.
- [4] In de literatuur heeft met name het punt van de afgifte van de polis langs elektronische weg de gemoederen behoorlijk beziggehouden. Een groot voorstander van de elektronische communicatie en het langs elektronische weg afgeven van de polis betoont zich W. Kalkman, '... *Papier, hier! ...*'? (oratie Amsterdam), Amsterdam: Vossiuspers UvA 2006. Met name op het laatste punt, dus de afgifte van een polis langs elektronische weg, is 'weerstand' getoond. Zie J.G.C. Kamphuisen, 'De polis is een akte. Waarvan akte!', *AV&S* 2005, 33. Vgl. J.H.M. ter Haar en E.D.C. Neppelenbroek, 'Het elektronisch ondertekend document: wel, niet of net zoiets als een akte', *WPNR* 2006/6655 e.v. Zie over deze materie ook Asser/Clausing & Wansink 5-VI 2007, nr. 138 en H.P.A.J. Martius, *NTHR* 2005, p. 197.
- [5] Het besluit en het wetsvoorstel zal ik 'uitsluitend' bespreken voor zover in verzekeringsrechtelijk verband van belang.
- [6] Het besluit heeft daarmee - NvT, *Stb.* 2008, 45, p. 3 - naast de mededelingen waartoe de overeenkomst de verzekeraar aanleiding geeft, betrekking op mededelingen als bedoeld in art. 929, 934, 936 lid 3, 938 lid 2, 940 lid 4, 954 lid 3, 966 lid 2, 980 lid 1 en 983 lid 3 van Boek 7 BW.
- [7] NvT, *Stb.* 2008, 45, p. 3. De minister geeft daarbij nadrukkelijk aan dat het besluit dus niet van toepassing is op mededelingen waarvoor de Zorgverzekeringswet (of de Pensioenwet) voorschrijft dat zij schriftelijk dienen te geschieden.
- [8] De Wet elektronisch bestuurlijk verkeer (afd. 2.3 Awb) voorziet daarin.
- [9] NvT, *Stb.* 2008, 45, p. 5. Het begrip 'duurzame drager' is in het opvolgend artikellid gedefinieerd.
- [10] Zie noot 1.
- [11] In art. 1 lid 6 is opgenomen dat van het bepaalde in dit artikel niet ten nadele van de geadresseerde kan worden afgeweken.
- [12] NvT, *Stb.* 2008, 45, p. 5.
- [13] De minister gebruikt deze terminologie niet, maar omschrijft het in zijn nota van toelichting, *Stb.* 2008, 45, p. 6, (samengevat) aldus dat hij moeilijk aanvaardbaar acht dat een elektronische mededeling die de server van de geadresseerde bereikt moet hebben en dat, als die server niet goed werkt, en het bericht niet terecht komt op het e-mailadres van de geadresseerde, de verklaring jegens de geadresseerde toch zijn

werking heeft. De geadresseerde, zo stelt de minister, hoeft zelfs niet te weten dat de server niet goed functioneert en hij heeft ook geen daadwerkelijke controle over de server.

[14]

NvT, *Stb.* 2008, 45, p. 6.

[15]

NvT, *Stb.* 2008, 45, p. 6.

[16]

NvT, *Stb.* 2008, 45, p. 4. Reeds thans geeft de minister - op p. 6 van de toelichting - aan dat in de toekomst gezien zal worden of de ontvangstbevestiging vervangen kan worden door een bericht van niet-ontvangst. Een automatische boodschap dat een bericht niet bezorgd kan worden, zal dan mogelijk in de plaats komen van de ontvangstbevestiging. Het bewijs van ontvangst zou dan afgeleid dienen te worden uit de mededeling van de verzekeraar dat hij een bepaalde elektronisch verzonden mededeling niet als niet-ontvangen terug heeft gekregen? Vgl. voor het Wetsvoorstel onderhandse elektronische akten *Kamerstukken II* 2007/08, 31 358, nr. 3, p. 2 en 6.

[17]

NvT, *Stb.* 2008, 45, p. 4. Verwacht wordt evenwel - eveneens p. 4 - dat aanvankelijk de helft van het aantal verzekeringnemers zal kiezen voor elektronische mededelingen.

[18]

De Kamerstukken hebben betrekking op de koninklijke boodschap tot aanbidding van het wetsvoorstel (nr. 1), de tekst van de voorgestelde wijzigingen (nr. 2), de memorie van toelichting (nr. 3), de oorspronkelijke tekst van het voorstel van wet en van de memorie van toelichting zoals voorgelegd aan de Raad van State en voor zover nadien gewijzigd (nr. 4) en het advies van de Raad van State en het nader rapport (nr. 5).

[19]

Kamerstukken II 2007/08, 31 358, nr. 3, p. 2. Ook hier spreekt de minister uit dat geschat wordt dat aanvankelijk de helft van het aantal verzekeringnemers zal kiezen voor een elektronische polis. Ondanks dat ook andere bedrijfstakken gebruik kunnen maken van elektronische onderhandse akten (zie hierna in de hoofdtekst) is de reductie van de lasten voor deze groepen - vanwege de diversiteit van de groep en de grote hoeveelheid en verscheidenheid van door hen gebruikte onderhandse akten - naar het oordeel van de minister (p. 3) niet te kwantificeren.

[20]

Asser/Clausing & Wansink 5-VI 2007, nr. 138.

[21]

Kamerstukken II 2007/08, 31 358, nr. 3, p. 4.

[22]

Deze mogelijkheid wordt niet met zoveel woorden geboden, maar is te begrijpen uit art. 156a lid 2 tweede volzin Rv (curs. NvT): 'Een instemming ziet, *zolang zij niet is herroepen*, eveneens op het verschaffen van een gewijzigde onderhandse akte.'

[23]

Opgenomen is verder nog een vierde lid, waarin is bepaald dat het opmaken van een akte langs andere wijze dan bij geschrift niet mogelijk is in geval van een wettelijke verplichting tot het opmaken van een onderhandse akte op het terrein van het familierecht of het erfrecht: daar wordt de eis van schriftelijkheid - gelet op de nu nog bestaande praktische belemmeringen voor onder meer de ambtenaar van de burgerlijke stand en de notaris om onderhandse akten anders dan bij geschrift duurzaam op te slaan - voorlopig gehandhaafd. Vgl. de wijziging ex art. 1:88 lid 3. Ook is een uitzondering opgenomen voor onderhandse akten betreffende overeenkomsten waarbij persoonlijke of

zakelijke zekerheden worden verstrekt door personen die niet handelen in de uitoefening van een beroep of bedrijf. Zie hierover - en over de relatie tot het vervallen van een uitzondering van vergelijkbare opzet uit art. 6:227a BW - nader *Kamerstukken II* 2007/08, 31 358, nr. 3, p. 6.

[24]

Kamerstukken II 2007/08, 31 358, nr. 3, p. 4.

[25]

Kamerstukken II 2007/08, 31 358, nr. 3, p. 10. Zie voor een beschrijving van de bestaande elektronische handtekeningen en het daarmee gegeven niveau van bescherming ook de artikelsgewijze toelichting bij art. 156a Rv, *Kamerstukken II* 2007/08, 31 358, nr. 3, p. 4.

[26]

Dit punt raakt wel de elektronische interactie tussen verzekeraar en verzekeringnemer, maar valt strikt genomen niet onder de door mij in het opschriftje gehanteerde aanduiding 'Wetsvoorstel onderhandse elektronische akten'. Ik handhaaf die naam wel omdat daar mijns inziens het zwaartepunt van het voorstel ligt.

[27]

De minister geeft aan dat bij de eis van ter beschikking stellen gedacht kan worden aan het opnemen van de integrale tekst van de algemene voorwaarden in de bijlage van een email of aan het opnemen van een internetlink in een e-mail door middel waarvan de wederpartij in één klik de tekst van de op haar toepasselijke algemene voorwaarden kan raadplegen. Het enkel vermelden van het adres van een website is onvoldoende omdat de wederpartij vervolgens op die website nog moet gaan zoeken naar de op haar toepasselijke algemene voorwaarden.

[28]

Gekozen is voor een nieuw tweede lid, dat de (hiervoor in de hoofdtekst genoemde) bepaling onder art. 6:234 lid 1 aanhef en onder c BW doet vervallen.

[29]

Dit is anders dan bij de overeenkomst die langs elektronische weg tot stand is gekomen: in dat geval heeft de wederpartij er immers voor gekozen om langs deze weg te contracteren. Zie *Kamerstukken II* 2007/08, 31 358, nr. 3, p. 10.

[30]

Kamerstukken II 2007/08, 31 358, nr. 3, p. 11.

[31]

De minister verwijst hier - *Kamerstukken II* 2007/08, 31 358, nr. 3, p. 11 - naar de behandeling van het voorstel tot wet tot afschaffing procuraat en invoering elektronisch berichtenverkeer, *Kamerstukken I* 2006/07, 30 815, A, p. 6.

[32]

Kamerstukken II 2007/08, 31 358, nr. 3, p. 11.

[33]

Kamerstukken II 2007/08, 31 358, nr. 3, p. 11.

Copyright © Kluwer 2012
Kluwer Online Research

Dit document is gegenereerd op 07-05-2012

Op dit document zijn de algemene leveringsvoorwaarden van Kluwer van toepassing.